

Dat was Pim Gras, dit is de NOS, H III. Nu M&R met: De geschiedenis van de jazz, deel 14.

laat 1 New Orleans Wanderers: Perdido street blues (Armstrong)
A/4 - 3:08 - Epic LA 16004

In Chicago werden voor Columbia op 13 en 14 juli ⁽¹⁹²⁶⁾ in totaal acht opnamen gemaakt door een sextet met vier blazers en twee ritme. George Mitchell-cornet, Kid Ory-trombone, Johnny Dodds-klarinet, Joe Clark-altsaxofoon, Lil Hardin-piano en Johnny St.Cyr-banjo. De groep werd op de eerste twee platen de New Orleans Wanderers genoemd, op de laatste twee de New Orleans Bootblacks. U hoorde de allereerste opname, dus onder de naam N.O.Wanderers, dat was "Perdido Street Blues" ^{de} straat in New Orleans, de stad waar vier van de musici opgegroeid waren. Mitchell en Hardin waren van elders naar Chicago gekomen. De muziek van deze voor de plaat samengestelde formatie behoort tot de mooiste New Orleans jazz die in deze tijd in Chicago werd vastgelegd. "Perdido street blues" was het enige stuk waarin altist Clark niet meespeelde. Dit is "Gatemouth".

de
en

em New Orleans Wanderers: Gatemouth (Armstrong)
A/1 - 3:03 - idem

"Gatemouth", net als 'Dippermouth' en 'Satchelmouth' een vroege bijnaam voor Louis Armstrong. Ik ^{koos} nog één stuk door de New Orleans Wanderers, en dat is "Too tight".

em New Orleans Wanderers: Too tight (Armstrong)
A/2 - 2:56 - idem

De New Orleans Wanderers met "Too tight", 13 juli 1926 in Chicago voor Columbia opgenomen met George Mitchell-cornet, Kid Ory-trombone, Johnny Dodds-klarinet, Joe Clark-altsaxofoon, Lil Hardin-piano en Johnny St.Cyr-banjo. De volgende dag, 14 juli, nam dezelfde groep ^{dus} vier stukken op en werd daarbij de New Orleans Bootblacks genoemd. Als we naar de componist van de acht titels kijken is het op zijn minst opvallend dat het in alle gevallen Louis Armstrong is. Terwijl Armstrong eigenlijk nooit iets schreef. De verklaring is vrij simpel: die New Orleans Wanderers en Bootblacks minus de saxofonist zijn eigenlijk Louis Armstrong's Hot Five als je George Mitchell door Armstrong vervangt. Louis Daniel Armstrong, waarschijnlijk op 4 juli 1900 geboren in New Orleans, in Jane Alley, ^{die lag} in de zwarte wijk van de stad ten zuid-westen van Canal Street, ^{waar} nu het grote zaken-centrum van de ~~stad~~ stad is. Omdat hij op oudejaarsdag 1912 in Rampart Street een revolvershot loste als zijn aandeel in de feestvreugde moest hij 18 maanden naar een opvoedingsgesticht, het Waifs Home for Colored Boys. Omdat er natuurlijk ook een brass band bij de inrichting hoorde, besloot hij in ^{juni} 1914 toen zijn tijd er op zat, trompettist te worden - hij had wat op een cornet

aan
laft
en dus
annalistiek
at f...
sel
erentia
villen
zen.

blazen

leren ~~lezen~~, zonder overigens noten te leren lezen. Door allerlei karweitjes op te knappen verdiende hij geld om een cornet te kopen en ging toen snabbelen. Later kreeg hij wat lessen van King Oliver, in 1918 volgde hij die op bij de band van Kid Ory. In hetzelfde jaar trouwde hij. Zomer 1922 kreeg hij een telegram van Oliver om naar Chicago te komen, en met de Creole Jazz Band van 'Papa Joe', zoals hij King Oliver noemde, maakte hij zijn eerste platen. In 1924 trouwde hij met Oliver's pianiste, Lil Hardin, die haar muziekkennis op hem overbracht en hem ~~ook~~ leerde vlot muziek te lezen. Zij was het ook die Armstrong stimuleerde om naar New York te gaan: september 1924 ging hij bij Fletcher Henderson spelen. November '25 ~~ging~~ ^{was} hij weer terug naar Chicago. Om stersolist te worden bij Erskine Tate en Carroll Dickerson, tot hij in 1927 een eigen band kreeg in het Sunset Café. Nu was de platenmaatschappij Okeh in het begin van de jaren twintig tot de ontdekking gekomen dat de zwarte arbeidende bevolking van de noordelijke grote steden ~~een~~ ^{een} potentiële grammofoonplatenkopende groep was. Dus ging men zwarte muziek opnemen voor speciaal de ghettos in New York, Detroit, Pittsburgh en Chicago. 'Race records' werden die platen genoemd, en dat had niets met de omwentelingsnelheid van 78 toeren te maken, maar met 'ras'. En 'Het Ras' was zwart in Amerika. Louis Armstrong's populariteit bij diezelfde bevolkingsgroep was niet onopgemerkt gebleven, dus bood Okeh hem een contract voor het maken van Race Records. Nog de maand van zijn terugkeer uit New York in Chicago maakte hij zijn eerste drie opnamen met een kwintet dat 'Louis Armstrong and his Hot Five' genoemd werd. Zijn baas uit New Orleans op trombone, Kid Ory, en drie musici waarmee hij in '23 bij de King Oliver Band gespeeld had: klarinettist Johnny Dodds, zijn vrouw Lil Hardin aan de piano, en banjospeler Johnny St. Cyr. Het eerste stuk was van Lil Hardin: "My heart".

aat 2 Louis Armstrong a/h Hot Five: My heart (Lil Hardin)
A/1 - 2:28 - CBS 88001

"My heart", eerste opname van Louis Armstrong and his Hot Five, Chicago, 12 november 1925. In het derde stuk stelde hij zijn musici voor, ~~met~~ Kid Ory *daad* het voor de leider. "Gut bucket blues".

i em Idem: Gut bucket blues (Louis Armstrong)
A/3 - 2:47 - idem

"Gut bucket blues", derde en laatste opname van Louis Armstrong's eerste Hot Five platensessie voor Okeh in Chicago, 12 november 1925. 22 februari werd ~~het~~ één stuk opgenomen, en dan op 26 februari 1926 achter elkaar zes stukken. In het eerste en tweede werd gezongen, ~~het tweede is~~ muzikaal beter, en bijzonder omdat Armstrong hier

voor het eerst op de plaat te horen is met een z.g. 'scat-vocal', dat wil zeggen: zingen met alleen zelf bedachte klanken en dus zonder woorden. Hij deed het in een hit-song van die tijd, "Heebies Jeebies".

Idem: Heebies jeebies (Atkins)

A/6 - 2:59 - idem

"Heebies jeebies" met in de tweede door Armstrong gezongen chorus een 'scat-vocal': klanken improviseren. Hij werd direct geïmitteerd, maar bleef twintig jaar de meester van de scat, toen ook weer een trompettist, Dizzy Gillespie, deze kunst verder uitbouwde.

Het derde stuk bij deze session werd de eerste Louis Armstrong-classic.

Bij zijn platencontract had Armstrong gekozen voor de kleinste complete New Orleans bezetting: trompet, trombone, klarinet en twee ritme. En hij werkte ook met het New Orleans systeem: ^{o.a.} trompet speelt de melodie van het thema, dat is de 'lead'. De trombone, gebruik makend van de schuifmogelijkheden, speelt daar een ritmisch vrije soort tweede stem omheen, die in principe door de trombonist zelf bedacht wordt. En de klarinet vledt ~~aan~~ ^{aan} een bewegelijke stem tussendoor. Dit riet-instrument, met heel ~~veel~~ ^{wit aan lopende} kleurschakeringsmogelijkheden in de verschillende registers, contrasteert mooi en effectief met de wat hogere koperstem van de trompet en de wat lagere van de trombone. De ritmesectie legt de basis. - Inderdaad in ritmisch opzicht, maar vooral ook met het accordenpatroon, de harmoniën waarop in eerste instantie de melodie van het thema steunt.

Na het thema werd er gevariëerd, of gezamenlijk, of door een solist - en eder instrument kon solistisch naar voren komen. Het was Louis Armstrong die de inventiviteit en creativiteit had om de eerste jazz-solist te worden die verder ging dan variëren, namelijk improviseren: op zijn best ter plekke, tijdens de uitvoering dus, wezenlijk nieuwe melodiën te scheppen, op dat ~~accorden~~ ^{patroon} accorden van het thema, steeds herhaalt door de ritmesectie. En daarmee trad Armstrong uit het stricte New Orleans systeem. De grote improviserende solist dus: Louis Armstrong in "Cornet chop suey", 26 februari 1926, als slot van deel 14 in De Geschiedenis van de Jazz, Mdr.

Idem: Cornet chop suey (Louis Armstrong)

A/7 - 3:05 - idem

2125
253
305
2749

idem